

„Kurva, jed' plynule! Nechci, aby si mysleli, že mají důvod na nás střílet!“ řvu ze sedadla spolujezdce na technika Michala Rydvala. „Jestli si chceš vystoupit, tak já ti zastavím! Vždyť na nás střílejí.“ Plesk, plesk, vzum. Jde to zprava, z mé strany. Kulky trefují asfalt a bzučí kolem auta. Jednotlivé rány. Nejspíš snajpr, takže asi izraelský voják. Ratata, tatata. Tohle jde zleva, od Michala. To musí být kalašnikov, takže Palestinec.

Řítíme se mezi troskami po úzké silnici vinoucí se podél kopce v palestinském Nábulusu. Kolem právě probíhá izraelská Operace ochranný štít. Jedna z kapitol druhého celopalestinského povstání intifády. Malá válka uprostřed velké. Izraelská armáda obsadila palestinská města, která mají za sebou devět let samosprávy dohodnuté během mírové konference v Oslu.

Teď jsou tanky a vojáci zpátky a pořádají lov na ozbrojence palestinských radikálních frakcí. A taky na policisty, kteří se zapojili do boje proti Izraelcům. „Hlavně aby nám nedošla páska,“ přerušuje naši hlasitou výměnu názorů stoická poznámka kameramana Pavla Stibůrka na zadním sedadle.

O tři minuty později vystupují z auta s rukama třímajícíma naše pasy vysoko nad hlavou. Vpředu klečí na zemi dva vojáci s útočnými puškami M-16. Míří na mě. Zprava i zleva další dva. „Křížová palba“, ozve se mi v hlavě. Křečovitě se usmívám, jdu pomalu a hlasitě anglicky vysvětluji, kdo jsme. Na auto si napsal „TV“ může lepicí páskou nalepit každý. I terorista z Hamásu nebo Islámského džihádu. Ti ale nevypadají jako vysoký zelenáč s dlouhými vlasy z Evropy, co se právě blíží k prvnímu vojákov. Vím, že mě Pavel zezadu točí přes sklo auta. A taky je mi jasné, že mě to neochrání.

„Vím, že tohle je uzavřená zóna,“ omlouvám se nahlas do občasných střelby někde vzadu. „A že tu nemáme co dělat.“ Sklánějí zbraně. Odtahují zátaras z ostnatého drátu a ukazují, jak se dostat ven. Směrem k checkpointu neboli kontrolnímu stanovišti, kudy nás před půl dnem odmítli jiní vojáci vpustit dovnitř.

Neřvou, jsou napjatí, přísní, ale nehrozí zbraněmi nebo zatčením. V ten den jsem získal tuhle zkušenost s izraelskými vojáky – podle věku evidentně branci – poprvé. A v následujících letech ještě mnohokrát. Nějak to souvisí s jejich věkem, s rovnostářskou atmosférou jejich armády, a kdoví s čím ještě. Ale na rozdíl od jiných vojáků ve válečných zónách se s těmihle dá celkem normálně mluvit. Neplatí to ovšem vždy o jejich důstojnících.

Ti, které jsme se ráno snažili přemluvit, byli taky milí. Ale neoblomní. Nábulus a ostatní palestinská města byly už tři týdny přísně obleženou válečnou zónou. Dovnitř se nedostal ani jeden z desítek novinářů z celého světa. Arabská média rozpoutala zprávu o masakru ve městě Džanín. Izraelci údajně zabili až 500 lidí. Dovnitř se ale dostat nedá. Všude jsou checkpointy, vojáci nás nepustí ani nikam poblíž. Vyšetřování později ukázalo, že mrtvých nebylo pět set, ale zhruba padesát, a většinou ozbrojenci. Zhruba stovka mrtvých, včetně mnoha civilistů, ale byla právě tady v Nábulusu.